

NUMĂRUL 10 BANI

ABONAMENTELE

Incep la 1 și 15 ale fiecărui lună și se plătește tot-dată una înainte
In București la Casa Administrației
In județe și străinătate prin mandate poștale
Un an în țară 30 lei; în străinătate 50 lei
Sase luni . . . 15 . . . 25 .
Trei luni . . . 8 . . . 13 .
Un număr în străinătate 30 bani

MANUSCRISELE NU SE ÎNAPOIUAZĂ

REDACTIA

No. 8 — STRADA CLEMENTEI — No. 8

EPOCA

TELEFON

BULETINU MEDICAL DE ERI

DISCUȚII LIBERALE

Cind spunem colectivitășilor că sunt oameni inculși, cari nu și-au mai reînnoit materialul intelectual de 50 de ani; cari se tîn în politică ca în toate cele-lalte, dealminteri, la vechile formule pașoptiste stupide, dinși se supără, iar noi trezem drept adversari pasionați și nedrepti.

Să cu toate acestea lucrul este așa.

Căci ce înseamnă, întrebăm, polemicele pe tema ciocoilului, pe acea a boerului, pe acea a aristocratului, contra căror luptă omul din popor, luptătorul pentru democrație, democratul cu mîinile negre și aspre?

Această temă este pur și simplu ridiculă. Ea nu face onoare culturii și inteligenței celor cari o exploatează.

Si fiind că toți liberalii, începând cu Sturdza și sfîrșind cu Aurelian și trecind chiar prin inteligențele cele mai culte ale partidului, așa această singură temă pentru zilele mari de sărbătoare, și pentru momentele grele de polemică cu noi, evident că discredul ce rezultă cade cu drept cunoscute asupra întregului partid.

Ciocoiul și boerul sunt personaje de pură convenție politică, după cum democratul și omul din popor cu caracterul care li se atribue și ca antiteză a ciocoilului și a boerului, sunt personaje de curată închipuire.

Care este, dacă nu vă supărăți, ciocoiu și boerul și care este democratul și omul din popor?

Ca persoane și încă nu i veți găsi pură de orice aliagiu, în carne și în oase.

Cu atât mai mult, este ridicul a te servi de asemenea nomenclatură cind e vorba de partide mari, în care toate păturile sociale, toate elementele, toate aspirațiile și năzuințele sunt intrupate.

Se știe că teatrul lui Alexandri a creat cîteva tipuri conventionale, precum acela al grecului, al ciobanului care se culcă pe pat de flori, al țăranului voinic și mîndru, al boerului disolut, etc.

La teatru, unde concepția este cele de mai multe ori simplistă, aceste tipuri prind și plac. Ba chiar unii naivi pot să meargă cu credință că asemenea personaje ideale există în realitate și că toți grecii, toți ciobani, toți țărani și toți boerii sunt astfel cum îi pune pe scenă autorul.

A avea însă curagiul ca în politică de toate zilele, unde toți ne știm, ne cunoaștem, unde partidele se ciocnesc zilnic unele cu altele, să vîl cu personaje de convenție și să numești pe conservatorii ciocoii și boeri și pe partidul tău liberal, oamenii ai poporului, democrați, iubitorii de țară, etc. este a trece marginile polemicilor permise, este a intra cu amindouă picioarele în ridicul și în grotesc!

Si cu toate acestea, colectivitășii nău atita fineță de spirit și atita delicateță de cultură ca să simțească ridiculul și grotescul.

Ei, ca adevărați inconșcienti, o duc drug înainte, nu se rușinează de sarcasm și de zimbetele ironice ale publicului.

Și... la cea întâi ocazie cind nău nimic serios de răspuns, imediat scot din hambarul cu vechituri, spectrul desăntat al ciocoilului și al boerului, imediat ei îmbracă costumul de carnaval al democratului și al omului din popor și... ține-te pînză... Toate clișeurile, toate banalitățile rușinoase, sunt îndrurate cu o seninătate în adevară inconșcientă.

Voiți un exemplu?

Nu mai departe acum cîteva zile

o gazetă colectivistă relevă o teorie bazată pe o observație a Epocii pentru a ne face ciocoii și boeri.

Epoca deja de mult susținuse în definitiv un lucru că un partid care în esență lui a guvernat o țară un timp îndelungat, are însușiri mai guvernative și păstrează în ocazii un spirit mai cumpătat, de cît un partid creat din oameni noui, cari sunt cheamăți, abia numai de cîteva decenii, a cărmui acea țară.

Este aceasta teorie, boerească? E ridiculă a pretinde. Ea nu e nici boerească, nici antidemocratică, ea este adevărată, bazată pe experiență și pe suma de cunoștiințe căpătate în viața guvernativă a popoarelor. Este o teorie sociologică, contestabilă dacă poftiți, pentru unii, necontestabilă pentru alții, dar de sigur care nu are nimic a face, nici cu ciocoii, nici cu democrații.

Ni se pare că trebuie să fie cineva foarte, foarte... cum să zice?... să slabuș în asemenea materie, și pentru a crede că calitatele guvernăvă, de om de Stat, de pătură dirigentă, se transmit prin educație și deprindere în sinul unui partid care este în fruntea afacerilor timp îndelungat.

Trebuie să fie cineva un mare naiv a crede că este destul ca o constituție să proclame libertatea, egalitatea și fraternitatea, pentru ca a doua zi oamenii noui cheamăți la guvern cu puterea schimbării politice, să dovedească de la început tot același spirit practic, tot acea experiență în afaceri, tot acel tact în diplomație întocmai ca adversari lor cări au deținut lung timp puterea.

Aceasta o zisese «Epoca».

Drept răspuns ea s'a ales cu ciocoii, boerii, etc.

Nu. E pur și simplu ridicul.

O ÎNTREBARE

De nu i-o fi eu supărare presei guvernamentale, am dorit să știm dacă d. Dumitru Sturdza s'a retras de la direcția Creditului funciar rural.

Noi nu știm că d-sa să fi demisionat din acel post, și n'am văzut nicărui anunțat așa ceva.

Din potrivă, știm că d. Dumitru Sturdza nu mai e director al numitului institut de credit, ci pur și simplu prim ministru și ministru de externe.

Sperăm de asemenea că «Voîntul Național» nu-i vor trebui cîteva luni de zile pînă să poată răspunde la întrebarea noastră.

BOTOSANI

S'o fi incubat la Botoșani administrația cea minunată a partidului liberal?

Răspunsul nîl dată însuși liberal.

Prefectul județului, d. Arapu, ne va spune că administrația orașului Botoșani e incapabila și destrăbălată, și că dovdă ne va arăta rapoartele d-sale la ministerul de interne și cererile repetate de a se disolva consiliul comunal botoșanean.

Deputatul Enăescu, membru al majoritășii liberale, ne va spune că administrația județului Botoșani e o adevarată rușine și că dovdă ne va arăta interpellarea d-sale din Cameră, interpellare în care a precizat fapte.

Administrația județeană ne va spune că deputații și senatorii liberali al Botoșanilor sună gasde de hoț și de dezertori și că jefuiesc țărânimă în chihul cel mai nerușinat, călcind toate legile, maltratind pe reprezentanții administrației și punindu-se în adevărată stare de revoltă față cu autoritatele.

De sigur, trebuie să ne indreptăm auroarea privirile pentru a descoperi «umitoare progrese realizate de partidul liberal în administrație», căci la Botoșani, în oraș ca și în județ, nu găsim alt-ceva de cît să fămoasa administrație de pină la 1888.

Să ne luăm dar greamantul și să pornim în altă parte.

CORNELIUS HERZ

Comisia de anchetă

Iaimosul refugiat de la Bournemouth, care a ocupat alături timp opinia publică europeană, dă din nou ocazia presei franceze de a vorbi de dinsul.

Se știe că, Camera franceză a instituit o comisie de anchetă, în ofacerea Panama. Comisia compusă din 32 deputați, nu începea încă cercetările sale, cînd primește o scrisoare din partea lui Cornelius Herz, care anunță că vrea să facă o vizită la Bournemouth, lui Cornelius Herz.

Natural că misiva aceasta a produs o surprindere, în toate cercurile politice și financiare din Paris și doi deputați, membri ai comisiei de anchetă, au găsit de cîndva să facă o vizită la Bournemouth, lui Cornelius Herz.

Acum de curînd și un redactor al marelui ziar parizian, Figaro, a obținut o întrebare cu carelui Herz.

Nu fără greutate poate cineva să răbate pînă la dinsul. Profiind de faptul că stie englezul, ziaristul parizian s'a dat drept un American, care dorește să vorbească.

Asăză el publicul în Figaro, conversația avută.

Convoacarea

Abordind chestia destăinuirilor pe care vrea să le facă, redactorul lui Figaro întrebă pe Herz, dacă va primi comisiunea de anchetă a camerelor franceze.

— De sigur că da, răspunde acesta. Dacă năști fi crezut util de a intra în raporturi cu dinsul, mi-ar fi fost foarte ușor să o las acolo unde se găsește. Nu-mi-am lăsat toate precauțiunile. Am suferit prea multe persecuții, am indurat destule neplăceri, pentru ca acum să am dreptul de a fi neîncrezător. Comisia se preocupă cu descoperirea vinovărilor și-eu vreau să o ajut. Pentru aceasta însă vreau ca să ea să mă ajute la stabilirea nevinovăției mele, să demonstreze că am fost victimă celei mai mari nedreptăți a veacului!

Rolul lui Herz

Continuind, Herz vorbește de rolul pe care l-a jucat în afacerea Panama.

Toată lumea în Franță îmi atrăbie un rol preponderant în această tristă afacere, ceea ce e falș. Am fost absent, în timpul campaniei de corupție. De două ani călătoream prin Suedia, Norvegia, Rusia și Italia. Pot foarte ușor să stabilesc faptul acesta și un oare care om politic ar putea să mărturisească lucrul acesta, de oare ce a venit să mă vadă în Italia.

Nam fost dar cituști de puțin amestecat, în aceste scandaluri, — precum toți care crescute la Paris și în Franță.

Cecurile lui Reinach

In ce privește cele două cecuri de un milion, pe care mi le-a dat baronul Jacques de Reinach în 1888, ele constituiau plată unor bani ce mi se datorau, în afară de daraverile Panamalei. Mi se achita astfel ua cont vechi, cu totalul stîrzen de emisunăa valorilor cu premii... Allmîntrele, aș fi fost oare atât de naiv să te îscălesc și însu-mi, pentru a te trece în incasarea caset Rothschild?... E o acuzație pe cît de stupidă, pe atât și de odioasă.

Patriotismul lui Herz

De asemenea, făimoasa depeșă cu care guvernul să servit pentru a obține stîrgerarea mea din controalele legiuinie de onoare, a fost închisă, falsificată. Fraza produsă, pentru a încerca să se stabilească că faceam sanctă, era o parte dintr-o lungă telegramă, pe care din fericire o posed și care nu are nici un raport cu afacerea Panama. Ea era consacrată unei afaceri de stat, unei mari întreprinderi de politică externă, a cărei divulgare ar produce în Europa o mare emoție. Cind ea va fi cunoscută, Franța intreagă va fi obligată să recunoască patriotismul meu... De altmîntre pentru ce năști spune-o? Era vorba de a dezlipi Italia de tripla alianță.

Alte destăinuiră

Dar aș fi putea spune, întrebă ziaristul, toate aceste lucruri comisiunet de anchetă?

Fără îndoială și multe altele încă. Am fost amestecat, urmează Herz, la toate afacerile politice care s'au petrecut în Franță de 20 ani încoace; am avut relații intime cu oamenii politici cei mai marcanți, chiar cu acei cari mă

ponegrenso astăzi. Pot să stabilesc, în mod neîndoios, serviciile immense ce am adus Franței și destăinuirile ce voi face, vor produce un răsunet formidabil. Am nevoie însă pentru aceasta de toate documentele, de toate hîrtiile mele, care se află la adăpost s'gur. Cele mai importante se află în America și mîi trebuie să împărtășesc, într-o vreme să arăt comisiunet, ci originale.

Nevinovăția lui Herz

Pentru a da însă pe față tot ce știe, Herz pune o condiție: el cere angajamentul de onoare, scris, în al membrilor comisiunet că i se va face dreptate, cind nevinovăția sa va fi bine stabilită.

Asupra observației ziaristului că o asemenea pretenție ar putea fi supărătoare pentru membrul comisiunet, Herz a adăus:

— Nimic alt nu mă va putea decide să vorbesc. Vreau să mi se facă dreptate și îau pentru aceastătoate garanție!

La esire ziaristul este condus de credincioasa tovarășă a lui Cornelius Herz, miss Bell Turner, care spune pe un ton de nespusă dușmanie:

— Il vor ucide, Domnule, il vor ucide!

TRENURI DE PLĂCERE

Pe timpul verii direcționează căilor ferate înființate, în zilele de Duminică și sărbători mari, trenuri de plăcere, care circulă între capitală și unele localități climaterice.

Foarte multă lume, obosită de munca din zilele de lucru, se folosește de prejul redus al acestor trenuri, ducându-se să preteacă o zi sau două în văile răcoroase ale Carpaților, sau la marginea mării.

E o adevarată sericie să poți respira aer curat și răcoros după ce toată săptămîna te-ai copit în căldura caniculară a capitalei. Colo, sub umbra pădurilor de brazi, sădinclo la adierea zefirului mărel, capăt nouă puteri pentru a reinconde, în capitală, munca zilnică.

Găsim însă că direcționează drumurile de ferăud cu lăsu nouă măsură pentru a înlesni și mări mult pe aceia cari nu pot părașui capitală de cîn în zilele de prasnic.

S'ar putea înființa încă cîteva trenuri pentru a vizita diferitele localități din valea Prahovei, lucru ce nu se poate face azi din cauza nepotrivirei mersului tremurilor.

Cită lume nu ar pleca, spre pildă, de la Sinaia la Predeal și de la Predeal la Sinaia, dacă ar fi un mai deșert al trenurilor pe această linie.

Nu și încă tîrziu, dacă direcția drumurilor de ferăud să poată să fie seamă de observațile noastre, pentru a le satisface.

DIN STREINATATE

Incheerea păcii

In ultimul timp, atitudinea Turciei produsese în cercurile europene cel mai urât efect. Toată lumea se întreba dac

periență proprie de o jumătate de veac cel puțin.

Si, lucru curios, în cel sease anii cuprinși în primul volum, cu toate schimbările operate în politică generală, cu toate schimbările de guverne, cu toate fenomenele neobișnuite petrecute atunci și cari trebuiau să aibă influență asupra tuturor oamenilor politici obiectivi, caracteristica d-lui Take Ionescu e neschimbată: adversar a tot ce-i colectivist —adică a tot ce-l îmbuiașă fără muncă, fără merit și fără scrupule.—D-sa nu are de pus în cumpăna politică nici patimă joasnică, nici venin, nici ură personală, ci numai o inimă cu adevărat dor de fără, o minte vastă și lipsită, accesibilă tuturor ideilor bine sustinute și bine înțelese și un talent enorm, covârșitor de a spune admirabil ceea ce a fost bine gindit și drept judecat.

Litere, Artă, Știință

OAMENI FERICITI

Fericiti cei săraci cu duhul.

Eri am văzut, pentru intia oară, la vitrinele librării Alcalay, un volum cu niște coperte albăstru, pe care, d-asupra unui eliseu de Jiquid, era scris *Impresii intime* de Ranu.

Eșise de multă vreme vesta despre apariția acestui publicație și ceea ce transpirase în presă, nu era tocmai elogios pentru autor.

Volumul acesta, care poartă în fruntea sa trei elisee: un peisaj, o alegorie și portretul autorului, — vorbind numai de eliseele litografate—e un ciudat semn al vremiei noastre și una din curiozitățile literare, în care se poate oglinzi viața sufletească a unei părți din societatea actuală.

Să vedem numai cum începe cartea — cînd din prefata «Către cititorile mele», căci «se atrage în special atenția asupra prefaței», zice autorul în josul paginăi.

„Drăguțe cititoare... Iată, astă și carteoa voastră. Cele cari ați citit în „Romînul” paginile de aci, sunt sigur că tremurați de bucurie că acum vi le dați pe toate în volum. Cele cari n-au citit nimic, o să-mi fiți recunoscoatoare de florii delicioși, cu înțelepte de ideal (...) ce se degajașă din rindurile pe care le am scos din volumul acela înțitulat „De vinzare”, apărut nu de multă vreme.

Cind cineva poate pe lumea asta ca să rostească niște asemenea vorbe cu atită siguranță de convingere, e fericit, chiar cind e autorul unor pasări că acele din cari vom da mai la vale o monștră. Siguranța de sine face fericirea omului.

Dar, se va zice, pe ce este întemeiată siguranța aceasta, egoismul acesta al autorului? Pe succesul de care ne vorbește, cu privire la d-na Viorel? Pe articolele publicate în „Romînul”? ori pe expresia de „băiat nostrim” a figurei sale? Căci, în volumul acesta portretul autorului joacă un rol mult mai mare de cît s'ar crede.

Înțeleg, se va zice: să și exprime dorință de a captiva pe cititoare, ori încredere că se va găsi cineva care să l'inteleagă, dar să? Să fie deza sigur că l'adorează toată sufletea femeiescă din ţara astă? Dar, în afară de „d-na Nădejde”, d-na Sevastos, d-ra Xenopol, Smara etc., de care ne vorbește autorul, se mai găsesc și femei inteligente în ţara rominească.

Să gindă autorul la ce ar putea ajunge paginile sale intime, în minta acelor femei, cind vor că:

„Oh! în paginile astă e mult suflet; cu voi de vorbă, ori privindu-vă fermecat, în orele de visare, trecind în cînduri eterică, în hore fantastice, —sbor magic de forme ideale, înfășurate în valuri de gaze transparente, colorate, în colori mistică, schimbătoare în ape ce vrăjău, colori cari în jocul vostru de *Nimfe* s'amestecă într-o cascadă de cristal topit, cu miș de colori, și faceau o apoteoză fermecătoare, eu mă perdeam fericit, sub descențele voastre divine...»

Altă intenție? Să, să nu se creă că e o creație răntăcioasă a noastră. E un pasaj din prefață și în felul acesta, pe aceeași strânsă suflare autorului care «a fest de multe ori

dezacordat» scrie mai bine de 200 pagini.

Obiecția ar fi dreptă; tot volumul nu e de cît o „cirovăială” de cuvinte triste și unele peste altele, fară ceea mai mică atenție său aici să se poată să se întâmple.

Si cu toate acestea subiectivismul cel mai venit, cel mai pretinos care s'ar fi putut scrie.

Din cauza unor asemenea oameni se compromit curentele mari; pentru aceea s'a zis bună oară, la noi și aiurea, că simbolismul ar fi opera unor bolnavi. Dacă erau bolnavi său nu, aceasta importă puțin, esențial este că aceia cari s'au avut în vedere au fost tot deodată și lipsiți de talent. Poate cineva ca să fie bolnav, dar se poate să fie talentat și tocmai aceasta, trebuie să aibă în vedere, într-o operă de artă: *cum s'a spus, nu ce s'a spus*.

Alt-ceva și dacă vrei să numești opere de artă, lucrările de *educație națională*.

Într-un volum *Impresii intime* și acela mai vechi: *De vinzare*: există o strinsă legătură, o trăsură fundamentală, care se explică prin psihologia autorilor: sentimentitate; îndrăsneala multă afară din cale, dar lipsita de talent și de cel mai elementar bun simț literar. Cările acestora două își găsesc totuși elementele, a căror chintesență să sint. Sint oglinda unei întregi lumi; lumea elevilor de liceu și tinerilor bacalaureați, venită din provincie, în primul an de Universitate.

Îndrăsneala, siguranța de ei insuși pe care o cîștigă, pe băncile ultimelor clase de liceu, mai durează încă și în cel d'intîi an al facultății, spre a se sparge apoi de realitate, ca valurile furtoase ale mării îsbite de împasibila stință a țărănumiilor.

Atunci s'au dus și visuri și entuziasme, și încredere.

Se găsesc însă și de acia cari continuă și în epoca de maturitate, copilăria speranțelor, din vîrstă adolescentă. Aceștia sint fericiti.

D. Ranu, pare a fi de vr'o tret zeci de ani, și eun om fericit, or ce s'ar zice.

Zara.

O frumoasă compoziție muzicală, a făcut d. Iosefescu pe versurile poetului Radu D. Rosetti: *E vr'un loc uitat de lume...*?

**

Razele X în chirurgie, lucrarea datorită d-lui Dumitru Minulescu, cu îngrijorare de către dr. Sereanu, s'a pus în vinzare. Depozitul general la librăria Storch & Müller.

O LUCRARE PREȚIOASĂ¹⁾

Ueber den Ursprung der Rumänen
(Ein Beitrag zur Ethnographie Südosteuropas)—
Despre Originea Românilor. (O contribuție
la Etnografia Europei sud-estică).

D. Dr. Traugott Tamm

Secretar particular al A. S. R. Principelui Ferdinand. Membru corespondent al Academiei Române.

III

S F Î N S I T

Pentru a opune toponimiei slave a țărei românești, pe care toponimie o invocă Roesler ca argument decisiv al lipsei românilor în Nordul Dunării, între al 3-lea și al 13-lea veac, punându-se opune un argument luate tot de tărimul toponomic, D. Tamm citează, cu multă apropiație, toponimice, care atestă neîndoios venirea unor români din nordul Carpaților. Așa sunt toate localitățile care pe lingă numele lor mai și pozează de Ungureni (Ungurean-Romin de pe munți) de pilda Albești-Ungureni pe valea Argeșului, Cepari-Ungureni pe valea Topologului; sau chiar acelea al căror nume și de origine maghiară cum și de pilda «Fărăceschi», «Fărăcesen», «Almaji»²⁾ s. a. Si lucru mai eloquent ca toate: denumirile acestor urmează cursul rîurilor cari izvoresc de distins etnograf.

Așa pățește Roesler—asa pățesc toți cei cari pledează o cauză nedreaptă și neadevarată.

Si pe urmă, ca ultim argument, e nerățional să admitti că în veacul al 13-lea români abia facăuă invazionea. Cind deja prin acest timp ei sunt nevoiți să evadă din Transilvania, dind loc la vestile descăciuite.

In fine ca să mai continuăm? Toată opera d-lui Traugott Tamm este plină de argumentație cea mai strinsă, de logică și de o erudiție în adevarat uimitoare.

Nu e istoric care să nu fie citat de d. Traugott Tamm—căd din opera-l exală cea mai deplină onestitate literară.—Nu e, în special, istoric care să se fi ocupat cu etnografia Europei sud-vestice și care să nu fi fost consultat de d-sa.

In cînd lucrarea despre care am avut plăcere să vorbim —de și atât de pripit!— este o operă cugetală, temeinică, scrisă nu din cine să fie ce dor usurător ei în urma cercetării istorice serioase și din simțul mintii revoltei împotriva tuturor falsificărilor istoriei.

Din acest simțimint d. dr. Traugott Tamm a scris o «pledarie» îngăduindu-mi-se cuvintul, pentru neamul nostru, pledarie onestă pentru că e identizată cu adevarat.

Regretăm că n'a fost încă tradusă și la noi această operă de valoare, pentru că și acel ce săiu numai românește să se poată lumina la o luarare de o-așa măltă erudiție. Si cine să poate și nevoie ca această lucrare să fie tratată!

Si nici singurul nu poate trăi.

Atunci ea se hotără să intre la mănăstire său în serviciu la institutul Sf. Augustin.

Intră o dată, și din milă și din faptul că era harnică își atrasese bună-voința tuturor.

D-ra Aurelia mai cu seamă, cînd era de rea și de înțelesă, pentru nimic în lume n'ar fi voit să se despărță de cocoșata astă, nemorocită care era și deșteaptă și—lucer mai bună la înimă.

Hermine, victimă revoltată care intrase toamă în lume și Hortansa, victimă revoluță care părăsise lumea, amîndouă stăpînite de d-rele de Fayolle, nu trebuiau ele oare să se înteleagă, să se înveasă și să se împrietească.

Hortensa învea și proteja pe Hermine și aceasta îi lăsa apărarea cînd fetele celelalte din pension cătuă să-și bată joc de dinas.

Si din pricina Hortensei, Hermine a fost o dată supărătă un an de zile cu o camăradă și el, care fiind întrebată de Quoniam ce desemnează resursele cu obrăznicie,

— O femeie urită și cocoșată.

Alice de Villy, eleva cea mai tacătă din clasă, protestase și ea o dată cu Hermine și această împrejurare făcu să nască o amicitie din acelea care par trăinice în veci.

Era tocmai vorba, la adunarea de care ne ocupăm de plecarea Herminei la castelul de Villy unde o poftise Alice care își terminase și ea tocmai atunci studiile.

— Așa dar hotărît, Hermine ne părăsește? întreba d-ra de Richeaux.

Văduva ajunsă în adincă bătrînețe și Hor-

tansa devenise orfană la o vîrstă cind nu își se mai dă nici o atenție, nici o milă, anume la o vîrstă de peste patru zeci ani.

Si totuși fiină astă schilodă era nemorocită ca și o copilă de zece ani cind nu murise măsă căci cine să se îngrijească de dinas și cine s'oa vr'o dată de nevasta bătrînă și cocoșată?

Si nici singurul nu poate trăi.

Atunci ea se hotără să intre la mănăstire său în serviciu la institutul Sf. Augustin.

Intră o dată, și din milă și din faptul că era harnică își atrasese bună-voința tuturor.

Dra Aurelia mai cu seamă, cînd era de rea și de înțelesă, pentru nimic în lume n'ar fi voit să se despărță de cocoșata astă, nemorocită care era și deșteaptă și—lucer mai bună la înimă.

Hortensa învea și proteja pe Hermine și aceasta îi lăsa apărarea cînd fetele celelalte din pension cătuă să-și bată joc de dinas.

Si din pricina Hortensei, Hermine a fost o dată supărătă un an de zile cu o camăradă și el, care fiind întrebată de Quoniam ce desemnează resursele cu obrăznicie,

— O femeie urită și cocoșată.

Alice de Villy, eleva cea mai tacătă din clasă, protestase și ea o dată cu Hermine și această împrejurare făcu să nască o amicitie din acelea care par trăinice în veci.

Era tocmai vorba, la adunarea de care ne ocupăm de plecarea Herminei la castelul de Villy unde o poftise Alice care își terminase și ea tocmai atunci studiile.

— Așa dar hotărît, Hermine ne părăsește? întreba d-ra de Richeaux.

Văduva ajunsă în adincă bătrînețe și Hor-

dă și pentru faptul ca mulți români să încălzească și inima și să învețe dragoste de neam. Căci d. dr. Tamm a scris cu atită foc și dragoste de româniști, că poate fi socotit ca unul dintre cel mai român.

Iar pentru noi de aicea, din trăia mică și lăluță, e o adevărată fericire și mințile sufletească să vedem că vulturii inteligenței strene își îndreaptă privirea lor ageră spre patria noastră și din întunericul în care zace cătă s'o ridică la lumina scliptoare a razelor civilizației.

T. Adam

DE PE MALUL MAREI-NGRE

TIGANUL INSETAT

Un tigan fiind setos
A plecat spre Marea-n jos.
Marea mindră și umflată,
Capucă cerul de toartă

— De-aș putea... s'ò sorb de-o-dată!

Horop, odată, horp de două,
Horop de nouă-zeci și nouă!

— Ndeci... sarată... poate-i mină!
Si amară?... ori chiar gura!

As! Aș dă multă apa
Si amara și sarata?

D'unde Doamne-ată sare,
Ca să sări atita mare?...

Haidă Vlad, mai gust' odata,
Si 'n'odata, s'alta data...

Tot amara și sarata!
Ptiu, fire-al ai dracului!

Amarita și bălătită,
Viforoasa, ne 'mblințita!

Mare esti și amarica!
Bătu-te pîrdalnică!

Mare-ai fost și mare esti!
Vecnic n'al sa pîtrecăște!

Dac'ci al fiu vin ori tîica,
Ai fi fost mai putințica.

De-alt-fel... Mare-i răminea;
Că nici dracu nu te-a-bea?

E. Baican.

TH. LIBAR

A PARAREA

... Pentru

„EPOCA“ IN PROVINCIE

PIATRA-N.

Zilele trecute s-a publicat în «Lumea Nouă» o inserție în care se arată că numeroasa faimă a d-lui Enache Cantemir, stăpîna impreuna cu înruditul și peste județul Neamț, este de origine evreiască. Din aceea inserțiea „Epoce” a reprobus listă apanajelor numerosilor membri și înrudiți al acestor puternice familii. Această indiscreție a supărât mult pe respectivul. Numărădecit s-a răspândit în tările vorbe că primul redactor al „Liberalului” din București, d. Streitmann, aflat aci pentru stagiajul de vară, a și trimis ziarului său un articol fulgerător contra conservatorilor noștri și în deosebită contra subsemnatului. Nu înțelegem ce poate avea afacă inserția din «Lumea Nouă» cu noi și ne astăptăm doar să vedem aserturile ei desințuite – deși le știm intru totul intemeiate; dar ne-a susțit „Liberalul” cu articolul d-lui Streitmann, și astă am văzut că inserția din «Lumea Nouă» nu face parte de căt un pretest. În adevăr, un conservator ar fi trimis nu la un ziar socialist articole dacă ar voia să se refuească cu colectivității locale!; căci conservatorii au ziarele lor. Dar a fost, cum zic, un pretest pentru d. Streitmann și arăta talentul de publicist colectivist și pentru colectivități și versătatea prin condeul d-lui Streitmann. Caci se simte că de colo că haine și a lui Isav, iar vorba a lui Iacob. D Streitmann scrie – d. Nieu Albu vorbește, d. Nieu Albu, ginerul d-lui Enache Cantemir.

Așa, după d. Streitmann-Albu, toți conservatorii din Neamț și mai cu seamă eu, suntem niște potlogari, niște tâlhari, niște oameni înfamăti; ba eu, Constantin Isăcescu, nici nu sunt român, sunt chiar evrei! M-am gândit dar să respunz în cîteva vorbe d-lui Albu-Streitmann.

Eu pot dovedi cu documente foarte vechi că sunt moldovenești băstinași.

Așa, într-un hrisov al lui Stefan cel Mare se pomenește de dania a două moșii domnești, Valenii și Moreni, din județul Roman, către banul Isăcescu, pentru îsprăvita acestuia în resboie. Aceste moșii le-a stăpânit familia mea pînă aci vîrea zece ani când, după moartea d-nei Ecaterinei Stericea, născută Isăcescu, au trecut prin testament către d. Victor Stăreacă, nepotul său, care le stăpânește și astăzi.

Apoi, într-o carte intitulată „Scrierea Moldovăi”, scrisă de Domnul Dimitrie Cantemir la 1722, publicată la Berlin în 1769 și dată în românește prin tipar la mănăstirea Neamțul în 1825, se arată între familiile boeresti ale tărîi și familia noastră Isăcescu.

Și d. Streitmann-Albu, supărat pentru inserția din «Lumea Nouă», îmi tagăduște mie originea românească! Astă și de două ori absurd! Întăiu sună că sună get-beget român și al doilea sună că inserția din «Lumea Nouă» era intru toate cu desăvârsire intemeiată. El! dă! Ce adică mai e și tagădușt că trunchiul familiei colectiviste de aci, d. Enache Cantemir, este de originea evrei? Este evreu, – evreu din tată și mamă evreu – evreu boezat de mic în biserică, dela Rosnov de popa Gheorghe, și iată în ce imprejururi!

Au vîrea cincizeci și cinci de ani, a venit la Rosnov un oarcare român bucovenian, tîmăr fugar de patria lui de teama serviciului armatei, anume Contimir. Om de treabă și harnic, luându și pasaport de sudit grecesc, s-a sezat acasă că vătă la curtea boerăescă și pristă de pădure, slujind pe rînd la arendașii Burky, moșul colonelului Burky, și Mardari, precum și la fatal colonelul Rosnovan și la colonelul. Tot pe vremea când s-a sezat Contimir la Rosnov, se afa ca orindar la crîșuna din comuna megișie Calul-lupa un evreu anume Iiție David Almasanu, insurat cu Ila Bellă, cu care avea un copil de vîre patru cinci anișori, anume Meir. Femeia orindarului Iiție, Ila Bellă, inspiră o puternică pasiune tinérului Contimir, care avea norocul să fie impărtășită dragostea. Astfel Contimir răpi pe Ila lui Iiție cu copilul Meir cu tot. Cel doi iubiti se căsătoriră, și Contimir crescu părîntele pe micul Meir, după ce i-a fost boezat pe mamă și pe el. Pe micul Meir l-a boezat popa Gheorghe din biserică Rosnavului, nașindu-i reșopata Elena Jipa, născută Voicu, din comuna Mestecănu, anexa Balanu. Repozata era vara d-lui Sotir Panaitiu, venerabilul nostru concetățean.

Micul Meir i-așa dat la boezet numele Ion, Enache. El! micul Meir, boezatul lui popa Gheorghe din Rosnov și sună reșopata Elena Jipa, este astăzi marele nostru Enache Cantemir. D. Enache a crezut de cuvîntă să schimbe putin numele tatălui său adoptiv dându-i un caracter istoric, așa incăt Meir, pentru cine nu îl cunoaște obșăria, să aibă aerul că se trage din neam domnesc – din Meir, Enache; din Contimir, Cantemir.

Atât în privința originei noastre.

Acum cîteva cuvinte încă d-lui Streitmann-Albu în privința acuzărilor de neonestă și infamie pe care le aruncă tutulor conservatorilor și în deosebită mie. Deși am fost victimă persecuției celor mai mizești, făcându-mi-se un proces neomenos, inspirat de ură și de invidie, – proces care se va vedea în față justiției nepermititoare ce însemnă monstruoasă a fost – eu mă voi mărgini a pună deocamdată acestui d. Albu-Streitmann numai căteva întrebări: d-sa

are să înțeleagă desigur mai bine decât oricine rostul acestora. Iată.

Ișă mai aduce aminte actualul prefect, fost prefect în 1885-88, de următoare?

1. Cu ce cheltuiala s-a făcut înmormîntarea reșopatului mitropolit Calinic Miclescu la mânăstirea Neamțul? De către cine s-a facut acele cheltuieli, și cine le-a plătit?

2. Căți bani a primit d-sa din fondurile secrete pentru a întimpina cheltuielile făcute la primirea M. Sale Regelui în orașul nostru în anul 1886? și de cine s-au făcut acele cheltuieli?

3. Ce sume și de către cine s-au cheltuit pentru sfărâmarea stâncilor de pe rîul Bistrița?

4. Cari au fost intuții motivele inchiderii fabricii de lemnărie a lui Ilie Einschlag dela Mesiacan? și cari au fost apoi motivele reautorizării aceleiași fabrică de a funcționa?

Deocamda, atâtă, căt pentru trecut. Reservându-mă dreptul să mai pun și alte întrebări d-lui Albu-Streitmann, intru că privește administrația actuală săștept răspuns la cele de mai sus. Dacă am făcut pînă acum, și n-am voit să respunz la toate pînă acum, și n-am voit să respunz la oamenii care nu se tem de judecata opiniei publice. Astăzi sunt horărit să răspund, și îl asigur că nu va fi pierdut nimic pentru că l-am lăsat săștept pînă acum.

Constantin Gr. Isăcescu.

CRAIOVA

Noi, craioveni, avem destule cuvinte pentru a ne plunge de poliția orașului, de mizerile comise de acesta și de cel de la serviciul salubrității, publice, căci orașul se găsește într-o murdarie ne mai pomenită.

Pe strada Unirii, care este cea mai principală, găsești în fiecare moment precupriți, cari dorm pe trotoarele străzii impiedicind circulația; cosurile lor odihnesc pe marginea trotuarului. De asemenea sufe de femei, fără căpătă, circulă pe strade, și prin reaua lor purtă oprește pe cetățeni a ei cu familiile lor seara, la preumbrelă.

Tot astfel, în toate zilele, chiar sărbătorile, vezi staționând în străzile cele mai principale mici targi ale serviciului salubrității publice, iar gunoiul rămîne în gramezi foarte mult, degajind un miros foarte puțin placut.

Am dorit foarte mult ca poliția să ia măsuri pentru îndreptarea acestor reale, sau să-și dea dimisie, dacă se simte incapabil, precum și este.

UN INTERVIEW

Micul tinăr nervos, cercetător, sprinten, lăua scaunul pe care i-l oferise, spuind că este de la *Bubuțul tunetului cotidian*; și apoi începu:

– Dacă nu vă plăcăște faptul, aș dori un interview.

– Un ce?

– Un interview.

– A! da, știu! da, hm! da.

Nu mă suntem în toate, în dimineață aaceea; facultățile par că mi se acoperisera cu un val. Totuși nu așează lingă biroul meu, și după ce aşteptau cinci pînă la sase minute, mă văzu noivoi să interpelez pe finar. Începu.

– Cum se serie aceea?

– Ce?

– Cuvîntul interview?

– Ce nevoie aveți să-ți cunoașteți ortografia?

– Nu vreau ortografia, ci sensul vorbel.

– Uite, e obiceiul azi, să se intervieweze un om cu oare care însemnată.

– Ah! într-adevăr, nu mă indoioiam de aceasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

– Nu-mă mai vorbiți de aceasta; uneori e atât de plăcitor în cît ar trebui să-l faci cu bastonul în mînă, cele de mai multe ori, pînă întrării celor interviewati și el răspunde. Astăzi nu mă indoioiam de aseasta. Trebuie să fie interesant. Sî, cum îl faceti?

Si plingeau de ușau pămintul nu alta par că murise fatu-s-o atunci. Neam de neamul nostru n'a mai călca prin acea impăratie.

— Mai, zise tărtorul, dar tare mai suntei prosti și voi! Eu vă credeam mai deștepti, da m-am înșelat. Mai, da-i rușine de voi să nu puteți rămine pe un om singur. Eu să fiu în locul vostru, nici n'as mai scoate capu în lume de rușine, n'as mai purta căciulă. Iacă cū am să mă duc singur și de n'oii ișbuti, vă dău vă să-mi radeti jumătate de mastă și să vă stergeri cu dinsa.

Ați înțeles? ori ba?

Hai, hai, stăpîne să vede că te mâninc pielea.

Să făci noapte. Impăratul din nou părăsește palatul cu toți ai săi, și Petru râmne sigur.

Numei pe la miezul noptii, veni tărtorul dracilor c'ofăcă în cer și una în pămînt, aruncind pe nări și pe gură numai flacări și scintei și din cap îi ești numai balauri cu cîte două-spre-zece capete, care cu toți scoate flacări pe gurile lor: și apropiindu-se de Petru, vră să-l înghită dintr-o dată și mai multe nu. Da Petru, care și-a mai dinainte ce are să să întimpile, să găti-se dinainte cu turbina în mină și la intrarea diavolului pe ușă, Petru zise:

Pasol vita
N'a turbina.

Si cît ai clipi, tărtorul și fu în turbina. El legă la gură, se puse pe dinsul și dimineața nu-i mai dete drumul ca la cel-alăi.

Veni Impăratul și-l întrebă;

— El mai, ce aî mai pățit?

— Ce să mai pățește înaltate Impărat?

Dacă vei îndeplini dorința mea, eu m'as crede cel mai fericit.

— Cu cea mai mare placere, răspusse Impăratul, numai spune-mi.

Să-mi aduci, înaltate impărat, zece stinjent de lemn să le pui ogrăji impăratului, un drug mare de fer și un lanț lung cît toate zilele.

— Ce-i mai ușor, răspunse impăratul. Si într-un ceas i se aduse toate. Acum Petru și afară, bătu drugul în mijlocul lemnelor, legă lanțul du drug, porunci la turbina să-i dea drumul numai la un picior tărtorului. Si scoase el un picior afară, il legă cu lanțul cela, dete foc la lemn și după asta și dete drumul de tot din turbina. Il mai tînă legă pînă ce se arseră lemnele. Da diavolul cela, se tingea, plingea, se văita, se rugă să-l lasă, de Petru nu vroea, zicind diavolului, că pînă cînd nu-i va da zapis la mină, cum că neam de neamul lui nu va mai călca prin acea impăratie, nu-i va da drumul și că are să mai aducă și alte lemn. Atunci diavolul aruncă un zapis ce avea în sin și după cel înăuntru, Petru îl mai tînă pînă se topă tot jarecul. Sî cînd îl dete drumul, se zări numai o flacăra.

Impăratul văzind toate aceste vîțejii, îl mulțumi mult lui Petru și-l rugă să primească rangul de general și să rămite pentru tot-dă-una în impăratia sa.

Si cît ai clipi, moartea din nou fu în

turbina. O legă iar de poartă și se duse la D-zeu și-i zise:

— Doamne! moartea iar a venit, e aci la poartă, ce-i mai poruncești?

— Dute și-i spune, zise D-zeu, să ia trei ani de zile oameni de la două-zeci pînă la cinci-zeci ani.

— Se întoarce el în apoi, dete drumul morței, și-i zise:

— D-zeu îi-a poruncit ca să rozi trei ani de zile la copaci în pădure de la două-zeci și pînă la cinci-zeci ani.

Pornește biata moarte de colo avan de supără și chiar bocindu-se în pădure să indeplinească porunca lui D-zeu. Roase ea, roase trei ani de zile și rîmăseseră fără dînti, măsele, gingi. După trei ani iar veni să intre la D-zeu. Da Petru nu lăsa nici acum. Ea ne vorbind, Petru zise:

Pasol vita
Na turbina.

Si cît ai clipi, toți cei de față intră în turbina. Da impăratul văzind așa, se întin cu s. Petru și-i zise:

— Te rog lasă-mă pe mine portar cătăvara.

— Te lasă-mă, că m'am hrănit de cînd stău aicea. N'ati cheele. Da tîne minte cei să faci: ori cine o veni aicea, să nu-i dai drumul să intre înăuntru, da morței să-i dai drumul. Ați înțeles?

Am înțeles. După asta, ori-ce susțet vinea îi din drumul înăuntru. Într-ună din zile veni și moartea, să el nu vroie să o lasă. Ea se opuse. El atunci secoase turbina și zise

Pasol vita
Na turbina.

Si cît ai clipi, moartea din nou fu în

turbina. Dar moartea asemăna să intre în turbina și să duse înțins la D-zeu și zise:

— Doamne, m'rog iartă-mă, dacă am făcut vr'un rîu, să nu-mi mai dat vre un canon ca să mai rod copaci, cum am ros de vre-o zece ani încacea.

— Eu, zise D-zeu, n'am poruncit să rozi copaci, ci să tei oameni și pentru că Petru și-a făcut ris de tine, acum îl dău vă să-i ei zilele.

— Să duse moartea la Petru și zise:

— Am poruncit de la D-zeu să-l iau zilele.

Bine moarte-o, dimineață lui D-zeu ce am să fac?

— Aduse moartea un coșcig și-i zise lui Petru:

— Asăză-te cole.

— El se puse cu față în jos.

N'așa, zise moartea.

— El se puse de o coastă.

Si cît ai clipi, moartea din nou fu în

turbina. Dar moartea asemăna să intre în turbina și să duse înțins la D-zeu și zise:

— Doamne, m'rog iartă-mă, dacă am făcut vr'un rîu, să nu-mi mai dat vre un canon ca să mai rod copaci, cum am ros de vre-o zece ani încacea.

— Eu, zise D-zeu, n'am poruncit să rozi copaci, ci să tei oameni și pentru că Petru și-a făcut ris de tine, acum îl dău vă să-i ei zilele.

— Să duse moartea la Petru și zise:

— Am poruncit de la D-zeu să-l iau zilele.

Bine moarte-o, dimineață lui D-zeu ce am să fac?

— Aduse moartea un coșcig și-i zise lui Petru:

— Asăză-te cole.

— El se puse cu față în jos.

N'așa, zise moartea.

— El se puse de o coastă.

Si cît ai clipi, moartea din nou fu în

turbina. Dar moartea asemăna să intre în turbina și să duse înțins la D-zeu și zise:

— Doamne, m'rog iartă-mă, dacă am făcut vr'un rîu, să nu-mi mai dat vre un canon ca să mai rod copaci, cum am ros de vre-o zece ani încacea.

— Eu, zise D-zeu, n'am poruncit să rozi copaci, ci să tei oameni și pentru că Petru și-a făcut ris de tine, acum îl dău vă să-i ei zilele.

— Să duse moartea la Petru și zise:

— Am poruncit de la D-zeu să-l iau zilele.

Bine moarte-o, dimineață lui D-zeu ce am să fac?

— Aduse moartea un coșcig și-i zise lui Petru:

— Asăză-te cole.

— El se puse cu față în jos.

N'așa, zise moartea.

— El se puse de o coastă.

Si cît ai clipi, moartea din nou fu în

turbina. Dar moartea asemăna să intre în turbina și să duse înțins la D-zeu și zise:

— Doamne, m'rog iartă-mă, dacă am făcut vr'un rîu, să nu-mi mai dat vre un canon ca să mai rod copaci, cum am ros de vre-o zece ani încacea.

— Eu, zise D-zeu, n'am poruncit să rozi copaci, ci să tei oameni și pentru că Petru și-a făcut ris de tine, acum îl dău vă să-i ei zilele.

— Să duse moartea la Petru și zise:

— Am poruncit de la D-zeu să-l iau zilele.

Bine moarte-o, dimineață lui D-zeu ce am să fac?

— Aduse moartea un coșcig și-i zise lui Petru:

— Asăză-te cole.

— El se puse cu față în jos.

N'așa, zise moartea.

— El se puse de o coastă.

Si cît ai clipi, moartea din nou fu în

turbina. Dar moartea asemăna să intre în turbina și să duse înțins la D-zeu și zise:

— Doamne, m'rog iartă-mă, dacă am făcut vr'un rîu, să nu-mi mai dat vre un canon ca să mai rod copaci, cum am ros de vre-o zece ani încacea.

— Eu, zise D-zeu, n'am poruncit să rozi copaci, ci să tei oameni și pentru că Petru și-a făcut ris de tine, acum îl dău vă să-i ei zilele.

— Să duse moartea la Petru și zise:

— Am poruncit de la D-zeu să-l iau zilele.

Bine moarte-o, dimineață lui D-zeu ce am să fac?

— Aduse moartea un coșcig și-i zise lui Petru:

— Asăză-te cole.

— El se puse cu față în jos.

N'așa, zise moartea.

— El se puse de o coastă.

Si cît ai clipi, moartea din nou fu în

turbina. Dar moartea asemăna să intre în turbina și să duse înțins la D-zeu și zise:

— Doamne, m'rog iartă-mă, dacă am făcut vr'un rîu, să nu-mi mai dat vre un canon ca să mai rod copaci, cum am ros de vre-o zece ani încacea.

— Eu, zise D-zeu, n'am poruncit să rozi copaci, ci să tei oameni și pentru că Petru și-a făcut ris de tine, acum îl dău vă să-i ei zilele.

— Să duse moartea la Petru și zise:

— Am poruncit de la D-zeu să-l iau zilele.

Bine moarte-o, dimineață lui D-zeu ce am să fac?

— Aduse moartea un coșcig și-i zise lui Petru:

— Asăză-te cole.

— El se puse cu față în jos.

N'așa, zise moartea.

— El se puse de o coastă.

Si cît ai clipi, moartea din nou fu în

turbina. Dar moartea asemăna să intre în turbina și să duse înțins la D-zeu și zise:

— Doamne, m'rog iartă-mă, dacă am făcut vr'un rîu, să nu-mi mai dat vre un canon ca să mai rod copaci, cum am ros de vre-o zece ani încacea.

— Eu, zise D-zeu, n'am poruncit să rozi copaci, ci să tei oameni și pentru că Petru și-a făcut ris de tine, acum îl dău vă să-i ei zilele.

— Să duse moartea la Petru și zise:

— Am poruncit de la D-zeu să-l iau zilele.

Bine moarte-o, dimineață lui D-zeu ce am să fac?

— Aduse moartea un coșcig și-i zise lui Petru:

— Asăză-te cole.

— El se puse cu față în jos.

N'așa, zise moartea.

— El se puse de o coastă.

Si cît ai clipi, moartea din nou fu în

turbina. Dar moartea asemăna să intre în turbina și să duse înțins la D-zeu și zise:

— Doamne, m'rog iartă-mă, dacă am făcut vr'un rîu, să nu-mi mai dat vre un canon ca să mai rod copaci, cum am ros de vre-o zece ani încacea.

— Eu, zise D-zeu, n'am poruncit să rozi copaci, ci să tei oameni și pentru că Petru și-a făcut ris de tine, acum îl dău vă să-i ei zilele.

— Să duse moartea la Petru și zise:

— Am poruncit de la D-zeu să-l iau zilele.

Bine moarte-o, dimineață lui D-zeu ce am să fac?

— Aduse moartea un coșcig și-i zise lui Petru:

— Asăză-te cole.

— El se puse cu față în jos.